

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Η'.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

1) Περί απόρριψως τῆς περι ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Κολοκοτρώνη. — 2) Περί ἀπερρίψεως τῆς περι ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Κ. Γιαννακοπούλου. — 3) Περί ἀναίρεσως τῆς ἐπὶ 9 Ἰανουα. Ε. Ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 78 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν. — 4) Περί ἀναίρεσως τῆς ἀπὸ 1 Νοεμβρ. 1835 ὑπ' ἀρ. 58 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

(Ἀπόφ. Πολ. 40.) (Πρωτοκ. Ἀρ. 177.)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν Δικαστῶν Κ. Κ. Χριστοδούλου Κλονάρη, Προέδρου, Ανατκασίου Πολυζωΐδου, Ἀντιπροέδρου, Γεωργίου Ἀθανασίου, Ἰωάννου Ἀναστασίου, Ἀνδρέου, Δ. Γοδοφρέδου Φέδερ, Δημητρίου Σκορδίλλη, Θεόδωρου Μανούση, καὶ παρόντων, τοῦ Εἰσαγγελέως Κυρίου Ἀνδρονίκου Πάικου, καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργίου Κωνσταντίνου Ἰγχομάου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 24 τοῦ ἐνεστώτος μηνὸς διὰ τὴν δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Ἰω. Κολοκοτρώνη, κατοικοῦ Τριπόλεως, ἀναιρεσίοντος, καὶ τοῦ Χαράλαμπου Σιλαϊδῆ κατοικοῦ Δημητσάνης, ἀναιρεσιβλήτου, τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν.

Κατὰ τὸ 1829 ἔτος ὁ Χαράλαμπος Σιλαϊδῆς ἐνήγαγε ὡς ἄπειρον τοῦ Πρωτοκλήτου Ἀρχαδίας τὸν Ἰω. Κολοκοτρώνη ἀπαιτῶν παρ' αὐτοῦ 7425 γρόσια, προσερχόμενος ἀπὸ προσόδους ἐπαρχιῶν τινῶν τῆς Πελοποννήσου, πωληθείσας εἰς αὐτὸν ἀπὸ τῶν Ἰω. Κολοκοτρώνη κατὰ τὸ 1825 ἔτος καὶ μὴ συναχθείσας, ἀπὸ δάνεια καὶ τλπ. Ἐν τῷ ἑνεστώτῳ δικαστηρίῳ κατέδρασε τὸν Ἰω. Κολοκοτρώνη δι' ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀρ. 5 νὰ δώσῃ λογαριασμὸν εἰς τὸν ἐνάγοντα περὶ τῶν προσόδων τῆς ἐπαρχίας Πύργου, ἀπὸ τῶν 61 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως τῆς ἀνωτάτης, εἰς τίνος χεῖρας ὑπάρχουτιν αἱ πρόκλησις Πύργου, καὶ νὰ φροντίσῃ ὥστε νὰ ληφθῶσιν αὐτὰς ἐκ τῆς ἐπαρχίας καὶ ὁ Σιλαϊδῆς τὸ ἀνάλογον μερίδιόν του· εἰ δὲ μὴ ὑποχρεοῦται ὁ Ἰω. Κολοκοτρώνης, παρελθούσης τῆς προθεσμίας νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν Σιλαϊδῆν τὰ ὅσα ἔλαβε παρ' αὐτοῦ χρήματα ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν προσόδων τοῦ Πύργου, μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν. Ὁ Ἰω. Κολοκοτρώνης ἐξεκάλεσε τὴν ἀπόφασιν ταύτην εἰς τὸ παῦσαν ἀνεκλήτου, τὸ ὅποιον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 75 ἀποφάσεώς του ἐπεκύρωσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοκλήτου. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἀνεκλήτου ὁ Ἰω.

Κολοκοτρώνης προσέφυγεν εἰς τὸ παῦσαν Ἀνώτατον ζήτησας τὴν ἀκύρωσιν τῆς, ἀλλὰ, διὰ τὴν παῦσιν τῶν Δικαστηρίων ἢ αἰτήσας αὐτὴ ἔμεινεν ἐκκρεμῆς συζηθέντων δὲ τῶν ἐνεστώτων Δικαστηρίων, ὁ Σιλαϊδῆς ἐνήργησε παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Ἐφεταῖς τὴν περίληψιν τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀνεκλήτου, δυνάμει τοῦ ὁποῦ διαπράξας τὴν κατάσχεσιν τῆς ἐν Τριπόλει οἰκίας τοῦ Κολοκοτρώνη ἐπεχείρησε τὰ περὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ αὐτῆς· ὁ δὲ Ἰω. Κολοκοτρώνης παρουσιάσθη εἰς τὸ ἐν Τριπόλει Δικαστήριον τῶν Πρωτοδικῶν ἐζήτησε τὴν ἄρσιν τῆς γενομένης κατασχέσεως· τὸ Δικαστήριον τῶν Πρωτοδικῶν ἀπερρίψε διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 184 ἀποφάσεώς του τὴν αἴτησιν τοῦ Ἰω. Κολοκοτρώνη. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ ῥηθεὶς Ἰω. Κολοκοτρώνης ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν, τὸ ὅποιον μεταρρυθμίσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 86 ἀποφάσεώς του τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν ἐκήρυξεν ἐκτελεστέαν τὴν ὑπ' ἀρ. 5 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοκλήτου Ἀρχαδίας καὶ τλπ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν Ἐφετῶν ὑπ' ἀρ. 86, ἐζήτησεν ὁ Κολοκοτρώνης τὴν ἀναίρεσιν δι' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν καὶ ψευδῆ ἐρμηνείαν νόμου 1. διότι δὲν ἐδύνατο νὰ θεωρηθῇ ἐκπτώτος τῆς προθεσμίας τῶν 61 ἡμερῶν ἀπὸ οὗ ἀπᾶξ κατέφυγεν εἰς ἀκύρωσιν, κατὰ τὴν δικάσιν τοῦ 1830, ἥτις δὲν ὤριζε τι περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς πρὸς ἀκύρωσιν προσφυγῆς· 2. διότι καὶ ὀριστικαὶ ἂν ἦσαν αἱ ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοκλήτου καὶ Ἀνεκλήτου, δὲν ἐδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὁ Κολοκοτρώνης ἐκπτώτος τοῦ δικαιώματος τῆς λογοδοσίας, διότι δὲν προσεκληθῆ παρὰ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἐπὶ τούτῳ· 3. διότι καμία ἀπόφασιν τῶν ἐκδικησῶν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς διαδικασίας τοῦ 1830 δὲν ἐκτελεῖτο ὅσῳκις ἐγένετο προσφυγὴ εἰς τὸ Ἀνώτατον, πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀνωτάτου καὶ πρὶν ἐνεργηθῶσι τὰ διαταττόμενα εἰς τὰ ἀρθ. 377 καὶ 378 τῆς τότε Διαδικασίας· καὶ 4. διότι αἱ ῥηθεῖσαι ἀποφάσεις δὲν ἦσαν ἐκτελεστέαι, καθότι ὁ Σιλαϊδῆς δὲν ἐξεπλήρωσε τὴν ἐπιβλη-

θεῖσαν εἰς αὐτὸν ὑποχρέωσιν ἀπὸ τοῦ 6. ἄρθ. τῆς ὑπ' ἀρ. 5 Πρωτοκλήτου ἀποφάσεως·

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Δικαστοῦ Κ. Ι. Ἄν. Σωμάκη, τὸν Δικηγόρον Σ. Πήλληκα πληρεξούσιον τοῦ Ἰω. Κολοκοτρώνη, παρόντος, τὸν Δικηγόρον Α. Πετσάλην πληρεξούσιον τοῦ Χ. Σιλαϊδῆ, ἀπόντος, καὶ τὸν Εἰσαγγελεῖα Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ αἱ ἀποφάσεις τοῦ πρώην Ἀνεκλήτου κριτηρίου ἦσαν ὀριστικαί, ἡ δὲ προσφυγὴ πρὸς ἀνώρισιν αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ μετὰ ταῦτα συσταθέντος Ἀνωτάτου Δικαστηρίου δὲν εἶχε δύναμιν ἀνασταλτικὴν, διότι, κατὰ τὸ ἄρθ. 298 τῆς Πολιτ. Διαδικασίας τοῦ 1830 ἔτους, πᾶσα ὀριστικὴ ἀπόφασις εἶναι ἐκτελεστή· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Ἰω. Κολοκοτρώνης ὄχι μόνον προσέφυγεν κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 75 ἀποφάσεως τοῦ Ἀνεκλήτου πρὸς τὸ Ἀνώτατον, ὡς ἰκυρωτικὸν, ἀλλ' οὔτε ἐδύνατο νὰ προσφύγῃ εἰς αὐτὸ, ὡς πρὸς τρίτον Δικαστήριον, ἐπομένως οἱ ἐν Τριπόλει Ἐφεταὶ κηρύξαντες ἐκτελεστέαν τὴν ὑπ' ἀρ. 5 ἀπόφασιν τοῦ κατὰ τὴν Ἀρχαδίαν Πρωτοκλήτου, ἐπικυρωμένην οὖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 75 ἀποφάσεως τοῦ Ἀνεκλήτου, δὲν ἐπαρabiάσαν τοὺς τύπους τῆς Πολιτ. Διαδικ. τοῦ 1830, οἷτινες ἄλλως δὲν εἶναι Πολ. νόμοι, ὥστε νὰ λάβῃ χώραν ἢ εἰς τὸ ἄρθ. 807 ἀρ. 7 τῆς Πολ. Δικονομ. ἐνδιαλαμβανομένη ἐσφλημένη ἐφαρμογὴ καὶ κακὴ ἐρμηνεία, ὡς διίσχυριζεται ὁ ἀναίρεσιών·

Ἐπειδὴ τὰ προτεινόμενα παρὰ τοῦ ἀναίρεσιόντος 377 καὶ 378 ἄ.θ. τῆς Πολ. Διαδικ. τοῦ 1830 ἀφορῶσι τὴν δημοσίευσιν καὶ κοινοποίησιν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου πρὸ τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν πρόκειται λόγος περὶ ἐκτελέσεως ἀποφάσεως τοῦ Ἀνωτάτου, ἀλλὰ περὶ ἐκτελέσεως ἀποφάσεως τοῦ Ἀνεκλήτου Κριτηρίου, ἡτις ὡς ἀνεκλήτος, εἶναι καὶ ἐκτελεστή, ἐπομένως ἢ μὴ ἐνέργεια τῶν εἰρημένων ἄ.θ. τῆς Πολ. Διαδικασίας δὲν ἐδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς, οὔτε δύναται νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν, διὰ τῆς ὁποίας ἐγένετο δεκτὴ ἢ ἐκτέλεσις τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως τοῦ Ἀνεκλήτου·

Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς τύπους τῆς Πολ. Διαδικ. τοῦ 1830 ἔτους, (ἄρθ. 298) ἡ προθεσμία τῆς ἐκτελέσεως τῶν ὀριστικῶν ἀποφάσεων ἤρχετο ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς δημοσίευσως αὐτῶν, καὶ δὲν ἀπαίτετο διὰ τοῦτο ἡ πρόσκλησις τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, ἐπομένως οἱ ἐν Τριπόλει Ἐφεταὶ παρατηρήσαντες ὅτι ἡ διὰ τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως τοῦ Ἀνεκλήτου ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν Ἰω. Κολοκοτρώνην προθεσμία τῶν 61 ἡμερῶν, εἶχε παρέλθῃ πρὸ πολλοῦ, ὅταν διετάχθη ἡ ἐκτέλεσις αὐτῆς, καὶ ἀποφασίσαντες ἐπομένως ὅτι ἡ ἐκτέλεσις αὐτῆς δὲν ἐδύνατο νὰ ἀναβληθῇ, δὲν παρέβησαν διὰ τοῦτο κλένεα τύπον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἴτησιν τοῦ Ἰω. Κολοκοτρώνη, ἡτις ἐγένετο κατὰ τῆς ἀπὸ 14 Σεπτεμβρ. 1835 καὶ ὑπ' ἀρ. 86 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφε-

τῶν, καὶ καταδικάζει τὸν ἀναίρεσιόντα εἰς τὸ προκαταβληθὲν παρ' αὐτοῦ πρόστιμον τῶν 200 δραχμῶν, εἰς τὰ δικαστικὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης συμποτούμενα εἰς 9 δραχμὰς, καὶ εἰς τὰ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ νόμιμα ἔξοδα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπερσιόθη ἐν Ἀθήναις τὴν 25 Φεβρουαρίου 1836.

Χ. ΚΑΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,
ὁ Γραμ. Γ. Κ. Ἰσχύμαχος.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Φεβρ. 1836.

Χ. ΚΑΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,
ὁ Γραμ. Γ. Κ. Ἰσχύμαχος.

(Ἀπόφ. Πολ. 41.) (Πρωτοκ. Ἀρ. 178.)

2)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν Συνεδρίασιν τὴν ἐνάτην τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικασθῇ μετὰ τοῦ Γεωργ. Κ. Γιαννακοπούλου κατοικοῦ Λιβαρτζίου, ἀναίρεσιόντος, καὶ τοῦ Λέοντος Μεσινέζη κατοικοῦ Βοστίτσης, ἀναίρεσιβλήτου, τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν·

Ἐπαρρούσης μετὰ τῶν εἰρημένων διαδίκων ἐμπορικῆς διαφορᾶς, ἐδικάσθη ἡ ὑπόθεσις κατὰ τὸ 1829 ἀπὸ τὸ Πρωτοκλήτον Ἀρχαίς διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 6 ἀποφάσεώς του. Γενομένης ἐφέσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰς τὸ τότε Ἀνεκλήτον Κριτήριον ἐπεκυρώθη ἡ τοῦ Πρωτοκλήτου ἀπόφασις διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 42 (799) ἀποφάσεως τοῦ Ἀνεκλήτου. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης προσέφυγεν ὁ Λέων Μεσινέζης εἰς τὸ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου καιροῦ συστηθὲν Ἀνώτατον, ὡς εἰς Δικαστήριον τρίτου β-θμοῦ δικαιοδοσίας, τὸ ὁποῖον δικάσαν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, μετεβάρυθμισεν ἐν μέρει διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. λγ' (707) ἀποφάσεώς του τὴν τοῦ Ἀνεκλήτου.

Μὴ εὐχαρισθηέντες οἱ διάδικοι καὶ εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀνωτάτου ἐζήτησαν ἀμφοτέροι τὴν μεταρρύθμισιν αὐτῆς ἀπὸ τὸ αὐτὸ Δικαστήριον, ἀλλ' ἡ αἴτησις αὐτῶν ἔμεινε ἐκκερμῆς διὰ τὴν ἐπισυμβᾶσαν παῦσιν τῶν Δικαστηρίων. Συστηθέντων δὲ τῶν ἐνεστῶτων Δικαστηρίων εἰσῆλθῃ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 143 ἀποφάσεώς των ἀπερρύθμισαν τὴν μετὰρρύθμισιν αἴτησιν διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἡ διαδικασία τοῦ 1830 ἔτους δὲν ἐδίδεν εἰς τὸ Ἀνώτατον ἐξουσίαν νὰ μεταρρύθμισῃ τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἀποφάσεις, ἡ δὲ ὑπ' ἀρ. 6269 ἐπιστολὴ τῆς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείας δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἰσχὺν Διατάγματος. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν Ἐφετῶν ἐζήτησεν ὁ Γ. Κ. Γιαννακοπούλος τὴν ἀναίρεσιν δι' ἐσφλημένην ἐρμηνείαν τοῦ ὑπ' ἀρ. 6269 Διατάγματος τῆς τότε Κυβερνήσεως.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Δικαστοῦ Κ. Γ. Σωμάκη, ἀναγνωσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Κ. Γεωργ. Ἀθανασίου ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ρηθέντος, τὸν δικηγόρον Γ. Α. Μυροκορδάτον πληρεξούσιον τοῦ ἀναρρεσιδλήτου, παρόντος, τὸν δικηγόρον Α. Πετσάλην πληρεξούσιον τοῦ ἀναρρεσιδλήτου ἀπόντος, καὶ τὸν Εἰσαγγελέα·

Συμφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ὁ Γεώρ. Κ. Γιαννακόπουλος καὶ Α. Μεσινέζης προσέφυγον εἰς τὸ πᾶσιν Ἀνώτατον, καὶ ἐδικάσθησαν παρ' αὐτοῦ εἰς τρίτον βαθμὸν δικαιοδοσίας, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ὁποίου ἐζήτησαν τὴν μεταρρυθμίτην· κατὰ δὲ τὸ ἀπο 11 Μαΐου 1835 Β. Διάταγμα, εἰς τοιαύτας δίκαι, αἵτινες δικάζονται εἰς τρίτον βαθμὸν δικαιοδοσίας, δὲν συγχωρεῖται ἀνίερισ·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἰτησὶν τοῦ Γεωργ. Κ. Γιαννακοπούλου, ἥτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 20 Νοεμβρ. 1835 καὶ ὑπ' ἀριθ. 143 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπέλει Ἐφετῶν κτλ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Μαρτίου τοῦ 1836 ἔτους.

Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,
Ὁ Γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχος.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Μαρτ. 1836.

Ὁ Πρόεδρος Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ.
Ὁ Γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχος.

(Ἀπόφ. Πολιτ. 42.)

(Πρωτοκ. Ἀρ. 119)

3)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν Δικαστῶν ΚΚ. Χριστοδούλου Κλονάρη Προέδρου, Ἀναστασίου Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Γεωργίου Ἀθανασίου, Ἰωάννου Ἀναστασίου Σωμάκη, Δ. Γοδοφρέδου Φίδερ, Δημητρίου Σκορδίλη, Θεοδώρου Μανούση, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κυρίου Ἀνδρονίκου Πάικου, καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργίου Κωνσταντίνου Ἰσχομάχου·

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 27 τοῦ λήξαντος Φεβρ. διὰ τὴν δικάσιν μεταξὺ τῶν Γασπάρου Δεόρκου, καὶ Ἰω. Δεναζᾶ κατοίκων Θήρας, ἀναρρεσιδίωντων, καὶ τοῦ Ἀθανασίου Βασάλου καὶ τῆς συζύγου του κατοίκων τῆς αὐτῆς νήσου, ἀναρρεσιδίωντων, τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν.

Ὁ Ἀθανάσιος Βασάλου ἔχων ὀμόδικον κατὰ τὴν σύγγιν του ἐνήγαγεν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοκλήτου Θήρας τὸν Γάσπαρην Δεόρκου, Ἰω. Δεναζᾶν κτλ. δανειστὰς τοῦ πατρὸς του Γεωργ. Βασάλου, ζητῶν νὰ τοῦ παραδώσῃ τα παρ' αὐτῶν δημοπρατηθέντα κτήματα του ἐπὶ λόγῳ πατρῶου χρέους· τὸ Δικαστήριον παραδέχθη τὴν αἴτησιν τοῦ ἐναγόντος κατεδίκασε τὸν Δεόρκου καὶ λοιπούς· κα-

τὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τρεῖς τῶν δανειστῶν τοῦ Γ. Βασάλου, ὁ Γάσπαρης Δεόρκου, Λουΐγης Σιρῆος, καὶ Ἰω. Κ. Τζάνης, ὡς ἐκ προσώπου καὶ τῶν λοιπῶν, παρεδωκαν ἔγγραφον εἰς τὸ τότε πρωτοκλήτου Θήρας αὐτῷ ἐκλήρυτον, ὅτι δὲν δέχονται κατ' οὐδένα τρόπον τὴν κατ' αὐτῶν ἐκδιδεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου· μετὰ τὴν σύστασιν τῶν ἐνεστώτων Δικαστηρίων ὁ Ἀθαν. Βασάλου ἐζήτησε παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν τὴν περίφημιν τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως εἰς τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοκλήτου Θήρας· γενομένης δὲ ἀνιστάσεως ἐκ μέρους τῶν ἀντιδίκων του, τὸ ρηθὲν Δικαστήριον τῶν Πρωτοδικῶν ἀπέρριψε διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 235 ἀποφάσεώς του τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Γασπάρου Δεόρκου, καὶ Ἰω. Δεναζᾶ· τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῶν Πρωτοδικῶν ἐξεκάλεσαν οἱ εἰρημένοι διάδικοι εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 78 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν γενομένην ἔφασιν· οἱ ἠτηθέντες ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν Ἐφετῶν διὰ τοὺς λόγους· α. ὅτι δὲν παρεδέχθησαν οἱ Ἐφέται, ὅτι τὸ ἔγγραφον τῆς ἐφέσεως διατηρεῖ τὸ δικαίωμα αὐτῆς· β. ὅτι οἱ Πρωτοδίκαι Σύρρας δικάζοντες περὶ τοῦ κύρους τοῦ ἔγγραφου τῆς Ἐφέσεως ὑπέπεσαν εἰς ὑπερβασιν καθήκοντων, καὶ οἱ Ἐφέται ἐσυγχώρησαν αὐτήν· γ. ὅτι παρεβίασαν τὸ ἀρθ. 481 τῆς Π.λ. Δικονομ. θεωρήσαντες τὸ ἔγγραφον τῆς ἐφέσεως αὐτοδικαίως ἄκυρον· δ. ὅτι παρεβίασαν καὶ τὸ ἀρθ. 460 τῆς Δικονομ. συγχωρήσαντες ἐκτελεσθῆναι ἐκκαλεσμένης ἀποφάσεως.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Δικαστοῦ Κ. Γεωργ. Ἀθανασίου, τὸν Δικηγόρον Α. Πετσάλην πληρεξούσιον τῶν ἀναρρεσιδίωντων, ἀπόντων, τὸν δικηγόρον Κ. Σκοῦφον πληρεξούσιον τοῦ ἀναρρεσιδλήτου ἀπόντος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα·

Συμφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἔνα ἰσχύη ὁ περιεπτόμενος τύπος τῆς ἐκτελέσεως, ἡ ἀπόφασις πρέπει νὰ ἦναι τελεσιδικία κατὰ τὸ ἀρθ. 856 ἀρ. 1 τῆς Πολ. Δικονομ. ὅθεν ἄμα ἐμφανισθέντος ἔγγραφου Ἐφέσεως κατὰ τινος ἀποφάσεως, τὰ Δικαστήρια ὀφείλου νὰ ἀπέχουν ἀπο τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς κατὰ τὰ ἀρθ. 760, 761 καὶ 762 τῆς πολ. Δικον., μέχρις οὗ δικάσῃ τὸ ἀρμόδιον Δικαστήριον περὶ τῆς ἰσχύος τῆς προτεινομένης Ἐφέσεως·

Ἐπειδὴ τὸ ἐν Ἀθήναις Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν ἐπικυρώσκει τὴν ὑπ' ἀρ. 235 ἀπὸ 19 Σεπτεμβρ. ἀπόφασιν τοῦ ἐν Σύρῳ Πρωτοδικείου, καὶ ἀπορρίψκει τὴν περὶ ἀκυρότητος τῆς Πρωτοκλήτου ἀποφάσεως ἔνστασιν τοῦ Γ. Δεόρκου, συνεχώρησε τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως, καθ' ἧς προτείνεται ἔφασις, τῆς ὁποίας ἡ ἰσχύς δὲν ἦταν προδεδικασμένη, καὶ παρεβίασε τὰ ἀρθ. 760, 761, 762 καὶ 856 ἀρ. 1 τῆς Πολ. Δικονομ., τὰ ὁποῖα, ὡς κανονίζοντα τὰ κυριώτερα ἀποτελέσματα τῆς ἐφέσεως καὶ τὰ δικαιώματα τῶν μερῶν ὡς πρὸς τὴν ἔφασιν καὶ ἐκτέλε-

σιν τῶν ἀποφάσεων, ἐμπεριέχουν διατάξεις ἀναντιρρήτως οὐσιώδεις· ἡ δὲ περὶ τῶν οὐσιωδῶν κατὰ τὸ ἀρθ. 201, 203, 807 ἀρ. 5, εἶναι λόγος ἀναιρεσεως·

Διὰ ταῦτα ἀναρεῖ τὴν ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου Ε. Ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 78 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, παρεμπέπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν, πρὸς συζήτησιν τῆς ἰσχύος τῆς ἐφέσεως, ἀποφασίζεῖ νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὸν ἀναιρεσειόντα τὸ προκαταβληθὲν πρόστιμον τῶν 200 δραχμῶν, καὶ καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιβλήτον εἰς τὰ δικαστικὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης συμποσούμενα εἰς δραχ. 10 καὶ λεπ. 80· καὶ εἰς τὰ τοῦ ἀντιδίκου του νόμιμα ἔξοδα, καὶ διατάττει νὰ δημοσιευθῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν, δαπάνῃ τοῦ ἡττηθέντος, καὶ νὰ γραφῇ εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 13 Μαρτίου τοῦ 1836 ἔτους.

Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,
Ὁ Γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχύμαχος.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 16 Μαρτ. 1836.

Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,
Ὁ Γραμματεὺς Γ. Κ. Ἰσχύμαχος

(Ἀπόφ. Πολιτ. 43.)

(Πρωτοκ. Ἀρ. 180.)

4)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 τοῦ ἐνεστώτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Νικολ. Τράγκα Αρειῶ ἀναιρεσειόντος καὶ τοῦ Χ. Πολυχρόνη Καραποστόλου κατοικοῦ Σύρου ἀναιρεσιβλήτου, τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν.

Τὸ παῦσαν Πρωτοκλήτων Δικαστήριον τῶν Δυτικῶν Σποράδων ἐξέδωκε κατὰ τὴν 9 καὶ 12 Ἰουν. 1830 δύο ἀποφάσεις ὑπ' ἀρ. 48 καὶ 51, δι' ὧν καταδίκαζεν ἐρήμην τὸν Νικ. Τράγκην εἰς ἀποδόσει· πρὸς τὸν Χ. Πολυχρόνην Καραποστόλῃν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης κοινοποιήθεισης εἰς τὸν Κ. Τράγκαν τὴν 3 Φεβρ. 1833 ἐξεκάλεσεν αὐτὸς εἰσαγγεῖσθαι δὲ τῆς Ἐφέσεως ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, καὶ δικασθῆναι πρῶτον ἐρήμην, εἶτα δὲ, κατὰ συνέπειαν ἀνακοπῆς, καὶ κατ' ἀντιμωλίαν, ἀπερρίφθη ἡ ἔφεσις διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 58 ἀποφάσεως τοῦ ῥηθέντος Δικαστηρίου. Ὁ Τράγκας ἐζήτησε κατὰ συνέπειαν τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν Ἐφετῶν διὰ παραβίαν τύπων οὐσιωδῶν τῆς Διαδικασίας τοῦ 1830 ἔτους, καὶ ῥητῶς τοῦ ἀρθ. 852, καὶ πρὸς τούτοις τῶν ἀρθ. 753 καὶ 1100 τῆς ἐνεστώσης Δικονομίας, διότι τὸ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν δι' ἰσχυρισμόν, ὅτι τὸ δικαίωμα τῆς ἐφέσεως δὲν ἀπεκτάτο ἐντελῶς, εἰμὴ διὰ τῆς ἐκκλητικῆς ἀναφορᾶς, συνέχευ

δύο νομικὰ ἀποτελέσματα πάντῃ διάφορα, τὴν ἔφεσιν ὅτλ. μετὸν καιρὸν τῆς ἀνατροπῆς, ἐνῶ ἡ ἐκκλητικὴ ἀναφορὰ εἶναι χωριστὴ πράξις ἀπὸ τοῦ ἐφετήριον ἔγγραφόν, καὶ διότι καθ' ἣν ἐποχὴν ἐγένετο ἡ ἔφεσις, διαλελυμένων ὄντων τῶν Δικαστηρίων, πρόδοσις εἰς τὴν δικασίαν δὲν ἐδύνατο νὰ γένη.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Δικαστοῦ Κ. Γ. Ἀθανασίου, τὸν Δικηγόρον Α. Πετσάλην πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσειόντος ἀπόντος, τὸν Δικηγόρον Κ. Δασκαλίπουλον ἐξ ἐπαγγέλματος διωρισθέντα πληρεξούσιον τοῦ ἐνδεοῦς ἀναιρεσιβλήτου ἀπόντος, καὶ τὸν Εἰσαγγελέα·

Σκεψθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ τῆς Ἐφέσεως κατὰ τῶν δύο ὑπ' ἀρ. 48 καὶ 51 ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοκλήτου τῶν ἀνατολικῶν Σποράδων γενομένης τὴν 3 Φεβρ. 1833 ὅποτε τὰ Δικαστήρια ἦσαν διακελυμένα, ἡ ἰσχύς αὐτῆς δὲν δύναται νὰ δικασθῇ σήμερον κατὰ τὸ ἀρθ. 347 τῆς Διαδικασίας τοῦ 1830· τὸ δὲ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν δικάσαν, ὅτι ὁ ἐκκλητῶν ὄφειλε κατὰ τὸ ἀρθ. 347 τῆς Διαδικασίας τοῦ 1830 νὰ συμπληρώσῃ σήμερον δι' ἄλλου ἐφετηρίου ἔγγραφου τὴν ἔφεσιν, ἐμφανιζόμενος τὸς 30 ἡμερῶν εἰς τὸ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν, παρέτεινε τὰς διατάξεις τῆς Διαδικασίας ἐκείνης, οὕτως ἐκτὸς ἰσχύος·

Ἐπειδὴ ἡ εἰς τὸ ἀρθ. 752 τῆς Πολ. Δικονομ. διδομένη τριακονθήμερος προθεσμία ἐπὶ τῆς ἐπίδοσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως εἶναι ὕψος ἀποκλειστικὸς τῆς εἰσαγωγῆς, ἡ ἐπίδοσις τῆς Ἐφέσεως αὐτῆς, καὶ οὐχὶ τῆς ἐξακολουθήσεως τῆς μετὰ τὴν ἔφεσιν δίκης· τὸ δὲ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν δικάσαν, ὅτι ἡ μετὰ τὴν ἔφεσιν δίκη εἶναι ἀπαράδεκτος, παρελθούσης τῆς προθεσμίας τῶν 30 ἡμερῶν, ἡρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὸ εἰρημένον ἄρθρον, καὶ συνέστειλε τὴν νόμιμον προθεσμίαν τῶν ἐφέσεων·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθ. 199 τῆς Πολ. Δικονομ. οἱ Δικασταὶ δὲν δύναται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ν' ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τῶν ὀρισμῶν τοῦ νόμου ὡς πρὸς τὰς προθεσμίας·

Διὰ ταῦτα ἀναρεῖ τὴν ἀπὸ 1 Νοεμβρ. 1835 ὑπ' ἀρ. 58 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, παρεμπέπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν πρὸς νέαν συζήτησιν κτλ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 20 Μαρτ. 1836.

Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,
Ὁ Γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχύμαχος.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 22 Μαρτίου 1836.

Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,
Ὁ Γραμματεὺς Γ. Κ. Ἰσχύμαχος.